

УДК 338.34

ОСОБЛИВОСТІ ТА ФАКТОРИ РОЗВИТКУ СФЕРИ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Студ. А.В. Касьян

Наук. керівник доц. Н.В. Хлістунова

Київський національний університет технологій та дизайну

Сфера послуг представляє собою сукупність галузей, підгалузей і видів діяльності, функціональне призначення яких у системі національної економіки виражається у виробництві й реалізації послуг і духовних благ для населення. Протягом останніх десятиліть спостерігається зростання ролі сфери послуг в економіці України та всього світу: збільшується кількість послуг, їх різноманітність та якість, вплив на життя людей, зростає кількість комерційно-посередницьких структур. У розвинутих країнах світу в середньому понад 70% ВВП створюється у сфері послуг, а в Україні – майже 50%, оскільки сфера послуг в країні ще не набула адекватного розвитку.

Активний розвиток ринку послуг зумовлено низкою факторів:

- політика держави, яка може проявлятися у посиленні контролю над ціноутворенням, прийнятті законів;
- соціальні зміни у суспільстві, що зумовлюють зростання доходів населення, трансформації способу життя, підвищення потреби в послугах;
- тенденції розвитку бізнесу, що сприяє зростанню вимог до якості послуг;
- розвиток інформаційних технологій та їх впровадження у виробництво;
- інтернаціоналізація та глобалізація організацій соціальної сфери, які тісно пов'язані з активізацією процесів об'єднання та поглинання на міжнародному рівні, виходом підприємств, організацій на нові ринки, виникненням значної кількості стратегічних альянсів, підвищення активності транснаціональних сервісних компаній тощо.

На розвиток сфери послуг України впливають загальносвітові тренди. Це проявляється, у першу чергу, у розширенні переліку послуг, зростанні стрімкої ролі тих чи інших видів послуг (особливо інформаційних, консультативних, туристичних, фінансових), збільшенні обсягів експортно-імпортних операцій на ринку послуг та різних міждержавних інтеграційних утворень.

Таким чином, дослідженню закономірностей та факторів розвитку сфери послуг приділяється багато уваги, особливо в сучасних умовах господарювання, коли стрімко розвивається наука і техніка, а їх результати активно використовуються, коли змінюється технологія надання багатьох послуг.

УДК 502.1

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

Студ. М. Васенько, гр. БМТБ-13

Наук. керівник доц. І.М. Гончаренко

Київський національний університет технологій і дизайну

Під регіоном можуть розумітися як великі території, що об'єднують цілі континенти та групи країн, так і кілька областей, які відрізняються особливостями історичного розвитку, географічного розташування, природних та трудових ресурсів, спеціалізації господарства, тощо. Отже в цілому у науці під регіоном розуміють частину території, що володіє схожими природними, соціально-економічними, національно-культурними умовами розвитку.

Туристичний регіон - це географічна територія, яку гість або туристичний сегмент вибирає з метою подорожі. Така територія містить всі споруди, необхідні для перебування, розміщення, харчування і організації дозвілля туристів. Регіон є єдиним туристичним продуктом і конкурентоспроможною одиницею і повинен управлятися як стратегічна комерційна одиниця.

В спеціалізованій туристичній літературі виділяють такі регіони з найбільшою туристичною активністю як Альпи, Анди, Карпати, Тибет, Кавказ, Балканський півострів, Адріатичне море.

Питання щодо регіоналізації підіймалися не один раз різними людьми, що визначали регіон як частину географічного простору, що становить цілісність природного середовища, господарства й населення. Тому щоб удосконалити її організацію необхідно розглядати кожен регіон як сукупність певних елементів, які можуть зацікавити потенційних туристів.

Туристична діяльність тісно пов'язана, як правило, з рівнем національних державних характеристик, що мають чітко зафіксовані межі. Це може сильно обмежувати туристичний регіон, як місце подорожі, але використовуючи ряд прийомів можна удосконалити організацію туризму в регіонах.

Основні напрями удосконалення:

1. Вивчення та дослідження регіону, як потенційного туристичного місця (наявність туристичного потенціалу, унікальних природних чи історико-культурних пам'яток тощо).
2. Провівши моніторинг території, визначити майбутні цілі поїздки туристів (для доцільності регіону як туристичної одиниці).
3. Запустити програму залучення у цю сферу спеціалістів (при необхідності навчити).
4. Організація місця, робочої сили, транспорту (обслуговування, умови для проживання, організація дозвілля з відповідним рівнем обслуговування).
5. Розробити план щодо інфраструктури регіону, впровадження сфери обслуговування для туристів (технологічні новинки, нові способи обслуговування, усунення локальних негараздів).
6. Організувати популяризацію необхідного регіону (реклама, залучення турагентств, економічні та соціальні вигоди поїздки).

УДК 502.1:379.852(477)

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Студ. М.І. Золевська, гр. БМТБ-13

Наук. керівник доц. І.М. Гончаренко

Київський національний університет технологій та дизайну

Екологічний туризм (екотуризм) набуває усе більшого поширення у сучасному світі. Причому, темпи зростання популярності екологічного туризму прямо пропорційні темпам зменшення кількості незмінених природних та традиційних культурних ландшафтів.

Існує два основні напрями екологічного туризму. Відповідно до першого з них, головним об'єктом екотуризму є малозмінені природні території. Цей напрямок виник у США у середині 80-х років ХХ ст. в рамках організації туристських мандрівок у найбільш віддалені і неосвоєні регіони світу. Паралельно об'єктами екотуризму у США стали також місцеві національні природні парки. Другий напрям розвитку екотуризму, який набув поширення насамперед в Європі, і в Україні зокрема, спрямований на відвідування, поряд із малозміненими людською діяльністю природними територіями, і об'єктів традиційної місцевої культури. У зв'язку із зосередженням уваги на організації відпочинку насамперед у сільській місцевості, цей напрямок екологічного туризму у нас часто називають сільським або агротуризмом. Саме другий напрямок розвитку екотуризму є, на нашу думку, найбільш перспективним, з огляду на стрімке скорочення кількості малозмінених природних ландшафтів, у в тому числі і в Україні.

Проаналізувавши основні напрями розвитку екологічного туризму у світі, а також, беручи до уваги основні положення концепції "сталого розвитку", можемо зробити висновок, що екотуризм - це туристська діяльність, метою якої є пізнання особливостей малозмінених природних і традиційних культурних ландшафтів за умови збереження ландшафтного різноманіття.